

Een 'koninklijke' Kerst

Arie Pieters

Een 'koninklijke' Kerst

Arie Pieters

~ Clark ~

Schrijver: Arie A. Pieters
Omslagontwerp: Arie A. Pieters
Foto's/fotografie: Arie A. Pieters

ISBN: 9789403849362
Uitgegeven door: Bookmundo.com
Print: Printforce
Copyright: Arie A. Pieters, 2025©

Inhoudsopgave

1. Inleiding
2. Herdenk de doden
3. Zorg voor de zwakkeren
4. Voorbij 'de sluier'...
5. Een hele bijzondere kerstavond
6. Nawoord
7. Feiten/weetjes

1. Inleiding

Kerst en kraaien, zwarte kraaien.... Kan dat samen gaan?

Als iemand mij dat twaalf jaar geleden had gevraagd had ik daar minimaal even heel goed over na moeten denken. Maar nu zijn we bijna twaalf jaar verder in de tijd. We zijn bezig aan de twaalfde jaargang van dagelijks langsgaan bij 'mijn' kraaien-familie. En we zijn ook acht boeken verder. De eerste tien jaren zijn gebundeld in die boeken, althans de voornaamste dingen die ik in die periode mee heb gemaakt met in eerste instantie Clark en Carole: Het dynamische duo! En na boek nummer twee kwamen daar ook een aantal jongen bij, waarvan er uiteindelijk twee naaste burens zijn geworden van hun ouders. Maar het begon allemaal meer dan 19 jaar geleden, aan de andere kant van het dorp met Clark. Het jong van dat jaar van het kraaienpaar dat hun territorium had op de plek waar ondermeer de begraafplaats van mijn woonplaats ('s-Gravendeel) is en waar zich op een steenworp afstand in die jaren ook het verzorgingstehuis Immanuël bevond. Daar had ik als parttimer gewerkt en was ik in 2006 nog steeds aan verbonden als vrijwilliger. Het zorgcentrum had een imposante voortuin en de jonge Clark schaarrelde daar graag rond, op zoek naar wat eetbaars. En als ik hem zag gaf ik hem altijd wat. De ene keer een stukje kaas, maar soms ook wat pinda's. Zo wist ik langzaam maar zeker zijn vertrouwen te winnen. En na een paar maanden stond hij soms op een kleine meter te wachten op zijn portie pinda's of andere snacks. Maar uiteindelijk moeten jonge kraaien na een maand of tien, elf het ouderlijk territorium verlaten... En op een goede, of beter gezegd 'kwade' dag was hij ineens spoorloos verdwenen. *'Die zie ik nooit meer terug!'* Dat was de conclusie die ik toen trok, maar het liep anders...

Kraaien onthouden 'goed volk', zeg maar gerust hun 'niet vliegende vrienden' namelijk. Ook al gaan daar jaren overheen... En zo kwam het dat ik drie jaar na zijn vertrek uit het gebiedje van zijn ouders ineens aan de andere kant van het dorp, op de dijk langs de Dordtse Kil werd herkend door Clark! Pas later, na het nodige onderzoek met behulp van foto's ontdekte ik dat het mijn gevleugelde vriend was, van enkele jaren eerder bij het zorgcentrum. Tja, mijn kennis van kraaien was toen nog geen schim van wat het inmiddels is geworden, dus dat was goed beschouwd al een eerste 'waarschuwing' voor wat mij later aan bijzondere, soms zenuwslopende, maar vooral ook hele mooie momenten te wachten zou staan! Na die ontmoeting in 2010 besloot ik om af en toe bij hem langs te blijven gaan. En mede na aanmoediging van enkele kennissen werden dat sinds juni 2014 dagelijkse bezoeken. Maar toen werd ook duidelijk dat Clark een wederhelft had: Carole!

En ja, natuurlijk kregen ze namen, naar het (hele) goede voorbeeld van de helaas dit jaar overleden biologe/antropologe Jane Goodall (3 april 1934 – 1 oktober 2025†). En later zouden we ondermeer kennismaken met de evenzeer unieke persoonlijkheden, die sommigen van hun jongen bleken te zijn; Keira, de 'warrior prinses' van onze familie, 'koning Connor', de even onverschrokken als onoverwinnelijke reus en zijn 'kleine zus', die ik altijd 'zus' bleef noemen. 'Zus' was tijdens haar tijd in het ouderlijk territorium namelijk vooral lief en aaibaar. In alles de tegenpool van haar imposante broer. Maar terug naar de Kerst, want we gaan het maar zijdelings hebben over dagelijkse beslommingen van de familie. We gaan het hebben over zaken die betrekking hebben op leven en dood, over gebeurtenissen die bijna raken aan het bovennatuurlijke en ook over omkijken naar de zwakkeren en zieken...